

Боян Крачолов

Монетата

Боян Руменов Крачолов (р. 1992, София) завършва НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“, специалност „Режисура за драматичен театър“ в класа на проф. Иван Добчев, а впоследствие и магистратура по философия в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Сред режисьорските му работи са „Малък Динамит“,

„Мишеловката“, „Това не е Хамлет“, „Палата Не б“ и др. Автор е и на една книга с кратки прози – „Църква от сънища“. Пиесата му „Монетата“ е награденият театрален текст от четвъртото издание на Конкурс за нова пиеса на НБУ.

1. На брега

Писателят влиза. По средата на монолога му се появява и Самоубиецът.

ПИСАТЕЛЯТ: Дайте химикалка и хартия! Бързо, няма време! Губя го, а беше чуден сън... Ще го забравя... Чуйте! Надига се отнякъде бучене, дете ме събужда, като че вулкан се готви да изригва, ала няма никакъв вулкан около мен, а пък това бучене се засилва, вслушвам се и чувам – сякаш е тръба, ужасно силна, като Божия аларма, като че и Той заспал е някъде високо и аха да ни проспи живота, хвърлям поглед към небето – то обгърнато е в мрак, и изведнъж земята се разтриса, следва втори трус, пропуква се на дупки, трети трус и се разтваря, а от нея се подават хиляди ръце, милиони, хващат се за ронещата пръст, набират се за нея, части от тела издърпват, името им е легион и тъй нататък, милиарди трупове ме обкръжават, и аз разбирам, че това е, край, било какво било, сега е ред на ада, време за Апокалипсис, дайте ми хартия, казах, свършил е светът, остава и чертата да се тегли, ето че заглъхва и тръбата, а около мен и химикалка няма, а около мен са купища от мъртъвци и въздухът свисти през бившите гърла, надига се ръмжене, и тогава Ангел някакъв се спуска от небето, после всичко стихна. И рече Ангелът, че време е за края на самото време, че и живи, редом с мъртвите, ще бъдат съдени наравно, после пак настъпи тишина. Тогава дрезгав глас процепи тишината и кресна „Млъквай“, после друг допълни „Затвори я тая човка!“. После каза, че Апокалипсисът ще трябва да изчака, имали си работи по-важни, сума ти време са лежали мъртви, сума време вече пропилели, ще ги вземат ли на работа сега, то смъртта не е безплатна, ето, долу и Лодкарят даже им се репчи, не ги допуска да преминат, нямали монета, та сега поне ще си я изработят, ангелът ли щял да им работи вместо тях, ако искам, можело да се сменят, той да иде да работи, а те да седнат и да му тръбят в ушите, та да видят после как ще ги припира, как ще ръчка, и тълпата зарева в одобрение, а после си отмина и всичко опустя. И всред тая пустош бяхме само аз и ангелът, който конфузно стискаше тръбата, и го погледнах аз, а пък и той се вгледа в мен, и тогава се пробудих. Дайте, да му се не знае!

Тишина. Лодкарят протяга ръка към Младежа.

ПИСАТЕЛЯТ: Не Ви разбирам. Говорете!

САМОУБИЕЦЪТ: Иска ти пари.

ПИСАТЕЛЯТ (*Рови из джобовете си*): Пари? Секунда. Дадох аванс... Какви пари бе, Боже, лист и химикалка само искам... Нямате ли срам? Съсипахте го тоя свят. Но нищо. Аз сега ще дам, а после ще си купите пък Вие. Ще издавам книга, да Ви кажа.

САМОУБИЕЦЪТ: Пука му на него. Давай и минавай.

ПИСАТЕЛЯТ: Няма никъде да ходя. Искам да запиша нещо.

САМОУБИЕЦЪТ: Няма да те чакам вечно.

ПИСАТЕЛЯТ: Нямам! Сигурно съм ги загубил някъде... Все тая. Забравете. Ще потърся друг тогава. Лек Ви ден!

Излиза.

САМОУБИЕЦЪТ: Късмет. (*Пауза.*) В смъртта нагазих сам, по своя воля. Сам виснах на въжето. До гуша ми дойде от този мой живот. До гуша ми дойде от чакане, от заеми, влудиха ме изцяло, днес ще взема от един, за да платя за вчера, пък после друг ще моля, за да се издължа на предния, а пък и не съм стоял без работа, но каквото изработя, пак отиваше за заеми, и чувстваш, че не ставаш, че си изцеден, че сам превръщаш се във ходещ заем, че те има само за да се издължиш на някой друг, пропадаш и от ден на ден по-тежко става, а ако искаш да не мислиш за това, не можеш, все пак си човек, не си машина, макар че искат да се мислиш за такава, чувстваш как се задушаваш, как притискат те от всеки край, не можеш въздух даже да си вземеш и работиш залудо, нахалост, във проклет порочен кръг, от който можеш да изскочиш само изведнъж, не става плавно. И увиснах. Аз не се уплаших от въжето. И от тебе няма. Още крачка само да направя, и ще мога да отдъхна.